

Meddah Gösterisi:
Yerli ve Milli
Rüyalarınızı Süsleyen Ak Sakallı Dede
(Tek Kişilik - Tek Perdelik Oyun)

Yazan : Yavuz ÖZER

Birinci Perde

Birinci Sahne

(Sahnedede bir masa, bir katlanır tabure bulunmaktadir.)

Kişiler :

Meddah : (60 Yaşlarında, erkek, ak saçlı, ak sakallı, üzerinde şalvar, şalvar kuşığı, gömlek, papyon, siyah ceket ve fôtr şapka vardır.)

-PERDE AÇILIR-

Sahnede katlanır sandalye, sandalyenin bardak gözünde Büyükçe bir bardak bir masa, masanın üzerinde oyunla ilgili birkaç aksesuar vardır. Sandalyenin yanında bezbol sopası durur.

Papyonlu, yakası mendilli ceketi fötr şapkası ile Meddah hızlıca sahnede ortaya gelip durur. Gülümser. Kollarını iki yana açar. Kısa süre duru bekler. Ellerini birbirine çırpar.

(Tok bir sesle bağıırır) : **Hak Dostum Hak!**(Bir adım daha yaklaşır.)

Çiçeklerle süslenmiş bahara benzer sahnemiz
Seyredenler zevk alır gülzâra benzer sahnemiz
Toplanınca etrafına mini mini yavrular
Kelebekler çiçeklerle pişmişe benzer sahnemiz

Eyleyelim hüsn_ü zan, Söyleyelim sergüzeşt,
Dinle şimdi Aksakallı dedenden, bir hoş hikâyet!
Kılayım meclise bir latife-i beyan,
Ala kıssadan hisse arif, el aman,
Söz meclisten dışarı, Ola ki, sürç-i lisan,
Birbirinin aynası Âdem ile Havva, insana benzer insan.
(Susar...Biraz duraksar,)

- Efendim, Hoş geldiniz, safalar getirdiniz. Bendeniz Mehmet, kütükteki kaydım: Yeter, rüyalarınızdan tanıdığımız, Nam-ı diğer Aksakallı Dedeniz. Maksadım, meddahlık etmek, methetmekten gelir manası. Yani bir nev'i sanat, bir nev'i temaşa. Siz nasıl duyar, görür, buyurursanız.

(Susar. Seyircilere yaklaşır. Az önceki tiyatrocü ağırbaşlı tavrı yerini samimi bir tavra bırakır. Doğrudan seyirciye sorar:)

- Nasıldı bu giriş? Beğendiniz mi? Klasik bir meddah girişi. ....

(Seyirciden yanıt duymak için bekler. Elleriyle seyirciden yanıt beklediğini gösterir bir jest yapar. Elini kulağına götürür,)

- Pardon duyamadım.....Arkada gençlerden “iyiydi Dede!” gibi birkaç yanıt görüyorum. (Başparmağını kaldırır, onay ve beğeni işareti yapar.) Evet teşekkürler. Beğendiğinize sevindim. Emek verdik, Yavuz hoca yazdı, ben oynuyorum... Bir meddah gösterisi önce Klasik meddah selamlaması ile başlamalı dedik... Siz beğendiniz ancak, ilk provamı evde benim küçük kız toruna oynadım. Ne alkış ne bir gülümseme..... Bizim Ceren, akıllı zeki kızdır. Torunların içinde bir tanedir, ama işte ne yaparsın, Ergenlik de illaki hükmünü icra ediyor elbette...Hanımefendi dudaklarını büktü, yanıt şu:

(Torununu taklit ederek) : “*Dede ne yapıyorsun ya, stand up’çı mı oldun.*”

(Meddah, kendi kendine, sanki bu sözü o an karşısında torunundan duymuş da, hafif sinirlenmiş ve şaşırmış gibi bakar. Omuzlarını düşürür. Dudaklarını açıp, gözleriyle sıkılmış gibi tavana bakar. Sonra birden toparlanıp, seyirciye döner:)

- Şimdi efendim, en başından anlatayım, neden buradayım? Demiryollarından emekliyim, profesyonel tiyatrocı, aktör değilim. Değilsen de bu tiyatroya mâni mi? Değil. Değil mi? Evet değil. Ne demiş büyükler: “*Dünya bir sahne biz de içinde oyuncularız, perde kapanana kadar çıkıp iyi kötü kendi rolümüzü bulup oynayacağız.*” ...(Sahnede hem yürümekte hem konuşmaktadır.)

Ömr-ü hayatımda, fırsat buldukça tiyatronun içinde olmaya çalıştım. Çocukluktan bu yana nerde bir piyes, temsil bulsam ilk parmak kaldıran ben olurum. Amatör tiyatrolarda envai çeşit roller oynadım. Ramazanlarda Nasrettin Hoca, fasıl gruplarında fasıllar falan. Kısa filmlerde, büyük roller, uzun filmlerde küçük roller..... (Duraksar, devam eder.) Profesyonel tiyatrolara, belediye tiyatrolarına, büyük profesyonel desteklere falan da başvurduğum elbet. Çok güzel resmi başvurularda bulundum. Dosyalar hazırladım. Takım elbiseli, Vesikalıklar çektirdim. Olmadı fularlı fotoğraflar, başvurular gönderdim. Dosya dosya başvurular. Sonunda en tepe kurumlardan, ıslak imzalı, belgeler geldi adıma, postalar, telgraflar, dokümanlar. Hepsinde şöyle yazıyordu. (Masada duran büyük kâğıdı seyirciye gösterir. Kâğıtta süslü yazı fontlarıyla: İNŞ CNM YA!!!!) yazmaktadır. (Kâğıdı masaya geri koyar.)

- Yani kısacası, döne dolaşa, Meddahlıkta karar kıldım. Sonra Yavuz hocayla yollarımız kesişti. Meddahlık işini ciddiye bindirdik.... (Aklına bir şey gelmiş gibi durur. Yanında torunu varmış da onunla konuşuyormuş gibi devam eder.)
- Bu arada, SİTEND AP değil küçük hanım, bu meddahlık! Sanat bu. Tiyatronun bir nev'i. İnsanlara hikâye anlatmak, kıssayı verip, hisseyi seyirciye bırakmak. Bir kâtip gibi, arz-ı hali aynen böyle aktarmak.
- (Torunu küçük kızı taklit ederek) *Pardon da hikaye anlatmak derken?....Ne yapacaksın, yani, çıkıp komiklik mi yapacaksın? Hikâye anlatacakmış....Bana hikâye anlatma dede. Story paylaşıp, takipçi kasacaksın dimi? Di miüüüüüü?* (ikinci kez söylediği, Dimiiii kısmını biraz uzatıp, ağzını yayararak söyler.) *İşte Stand Up ya bu, senin yaptığın.*
- Ben anlamam öyle *Stand Up* mı? Starbucks mı? Nedir, ne diyorsun? Yerli ve milli bu küçükhanım. Türkçe konuşsan diyorum. Çıkıp ortaya hikâye anlatacağım, işte. Tiyatro, sinema, roman niye var? Benimde insanı anlatma tarzım bu. Meddahlık. İnsanı insana anlatmak için. Ne demişler, insan kendini en iyi insanda tanır. Değil mi? (Biraz susar. Düşünür gibi bekler, sonra devam eder.)
- Küçük hanım çok bilmiş bir tavırla: (Taklide devam ederek) :
- *“Meddahlık mı kaldı Dede! Hem o, dediğin; “İnsan insanın kurdudur dede!”*
Ben de dedim ki: (Birden sinirlenerek!) Hooopp...Hooobbsss!! Sus!
“Homo homuni lupus”. (Duraksar) Maşallah dil de pabuç kadar. Nerden öğreniyorsunuz bunları bilmem ki!....

(Duraksar, düşünür...)

Neyse bizim torun allem etti, gullem etti. Bizim oyunu biraz güncellemeye ikna etti....

Anlatayım , dedi ki: (Torunu taklit ederek)

- *“Dede! bu çok sıkıcı geldi bana! Biraz daha bize uygun bir şeyler yapamaz mısın? Senin gösterine arkadaşlarımı da getiririm, hepsi de canlı yayın yapar, seni etiketler. Ama bu haliyle, “Story de paylaşsan, takipçi kasamazsın, ben bile seni instagram’da takipten çıkarmayı düşünmeye başladım ciddi ciddi...”*

(Meddah birden duraksar. Duydukları karşısında ciddileşir. Elini çenesine götürür.)

-Hmmm.... Torun bunları söyleyip gidince, ne yalan söyleyeyim, aldı beni bir telaş. Dediklerinde doğruluk payı var, bu zamanenin. Gece gözüme uyku girmiyor. Az, biraz uyumuşum. Rüyamda, Meddahlık yapıyorum, gençler çürük domates fırlatıyor, Meddah

sopamla kendimi korumaya çalışıyorum. Meddah mendilimle domates akan yüzümü gözümü siliyorum. Sahneden story paylaşıyorum, takipçi sayısı 1 saatte 20-30 azalıyor. Gören anfollov ediyor. Meddah halimle, Selfie çekilip, altına: “Hak dostum Hak!, Gösteri öncesi son demler...Ay am et vork... (Parmaklarını heyecandan titriyormuş gibi seyirciye göstererek) Fingers Crossed” yazıp paylaşıyorum. (Susup, seyirciye bakar. Kısa bir müddet sonra devam eder:)

- 2 saatte 4 beğeni. (Parmağıyla tek tek sayarak) Biri bizim kahveci Rifat, Demiryollarından mesai arkadaşı Huzurevinden Selman, biri her zaman destekçim hanım, diğeri de bu meddahlık işini aklıma sokan Yavuz Hoca. Gecenin bir yarısı bu kabusla uyandım. Derhal Yavuz’u aradım. (Eliyle ahizeyi kaldırıp, çevirmeli telefonun tuşlarını çevirir gibi yapar, bir yandan sesli şekilde çevirdiği numarayı söyler. “Sıfırıııııııı” (Ağzıyla, çevirmeli telefon sesi çıkarır: “dubu dubu dubu dubu...”) Beş , yüz altı...(dubu.. dubu....dubbb...Sonra birden elinde ahizeyle seyirciye bakar. Biraz öylece kalır...Ahizeyi kapatır gibi yapıp ardından cebinden cep telefonunu çıkarıp, kulağına götürür bir jest yapar. Elinde cep telefonunu tutar, gibi seyirciye bakar.)

-O kadar da değil yani. Ak sakallı dede, dediysek, o kadar da, mağarada yaşamıyoruz dimi? Hem Whatsapp’tan bedava aramak varken, ne diye ev telefonundan para ödeyeyim ? (Elini cep telefonuna götürür gibi yapar.)

Uykulu bir sesle: (taklit eder) “*aloğğğğ, Mehmet abi hayırdır! Saat kaç haberin var mı?*”.

Dedim ki: - Hocam! (Biraz duraksar.) Bu meddah metnini bir daha düşünelim. Gençler bu eski tarzı çok benimsemiyor, en azından onların da beğeneceği, yani...nasıl desem...(utanır gibi yapar.) ‘like’layacağı bir şeyler ekleyelim...Ne biliyim, metni biraz güncelleyelim. Tekrar yeni birşeyler yazmadan önce, ben bizim torunla biraz vakit falan mı geçirsem, bu gençler ne yapar, ne yer ne içer, torunun arkadaş ortamlarına takılıp, biraz malzeme toplayalım, hedef kitleyi tanıyayım. Metni ona göre tekrar yazalım. Sen kendi yazdığını, kendin beğeniyorsun, Hanım zaten yıllardır, sağolsun, her adımda destekler, Hatırım kalmasın diye kötü yemek yapsam da yer ama bu böyle olmuyor, Kahveci Rifat’ın, Mızımız Selman’ın da like’larıyla nereye kadar? Dedim...Ama kime diyorum ben? Karşı tarafta telefon çoktan kapanmış, kendi kendime konuşuyorum.

Neyse sabah oldu, ilk iş toruna mesaj attım: (Elindeki hayali telefona mesaj yazar gibi yaparak)

- Ceren kızım sabah-ı şeriflerin hayrolsun? Kahve içmeye götüreyim mi seni? (Biraz telefona bakıp bekler.)

- Dıt Dıt... (Telefona mesaj sesi gelmiş gibi ses taklidi yapar.)

-Yanıt: Sabah sabah, ne kahvesi dede. Hem ben daha kahvaltı yapmadım.

-Tamam, kahvaltını yap, sonra kahve içeriz, hay hay! Kahvaltı demek zira, kahve altı demektir. Önce birşeylerle karnını doyur, aslalon şöyle, buram buram tüten, kokusuyla geniz yakan çini süslemeli fincanda, acı bir sade kahvedir.

- Dıt Dıt... Yanıt: Ben latte içerim dede. Okey. Starbaks'ta buluşuruz, saat 12'de.

-Neyse efendim. El mecbur. Gözlem yapacağız. Hedef kitleyi tanıyalım biraz. Stend ap mıdır, starbaks mıdır, oraya gittik. Sıraya girdik. İzci kampı gibi, herhalde bedava veriyorlar kahveyi, ya da çok ucuz. Kalabalık...Sıra bekliyoruz. Siparişi verdik. Dedim tamam, bende latte! Her neyse o, ne de olsa o da madem bir kahve. İçelim. İlla meddah gösterisi afişine yazdırmadan adımızı, kısımda önce karton bardağa yazdırmak varmış. (Eliyle karton bardağa yazı yazıyormuş gibi yazarak: Mehmet Ye-te-re) (Ağzıyla starbaks'taki kahve makinelerinin seslerini taklit eder, elleriyle yaptığı jestle de betimlemeyi tamamlar)

- dızztt, duttt, tırrrrrt, çıııııttt.... (Başka biri ismini anons eder gibi yapar, sanki anons ettiği kişiyi arar gibi) :

- Mehmet Yeter, Mehmet Yeter... Elimize tutuşturdular Karton bardakları, 15'er lira verince ayıptır söylemesi, olimpiyat meşalesi gibi dolaşıyoruz, oturacak yer arıyoruz. Mühim adamlar gibi ayakta dolaşıp... Torunun ve gençlerin kulaklarında vay fi kulaklık, ben de onlara ayak uyduruyorum. Dinledikleri müziği duymasam da elimdeki bardakla ritim tutuyorum, masaların arasında dolaşıp.

Masaların arasından elinde kahve bardağıyla dans ederek gider gibi yaparak şarkı mırıldanır:

- *“Olmaz ilaç sine-sad pareme, çare bulunmaz bilirim yareme..Baksa Tabiban-ı cihan çareme....”* (Birden susar. Sanki yan masaya çarpmış da, kahve içen birinin kahvesini dökmüş gibi mahcup şekilde bir jest yaparak eğilip)
- Af Edersiniz! hanımefendi. Yanlışlıkla çarptım... (Gülmesini zapt etmeye çalışarak) Yalnız nasıl da köpük içinde kaldınız, o kadar köpüğü bu bardağa nasıl sığdırmışlar öyle?

(Elinde 'Starbaks' karton bardağı varmış gibi bir jestle, ilerlemeye devam eder. Sahnede dolanıp durur.)

- Sonunda ter bastı, dayanamadım. Aaaa, kızım yeter! Bu ne ya! Beni Düşüm Pastanesine götürün çabuk. Yerli ve Milli!!
- (Torununun taklidini yapar. Torunu sanki dedesini elinden zorla tutar gibidir.)
- Offf! Dede! Sabret biraz. Alışacaksın.

(Sonra birden durur ve sahnedeki sandalyesine oturur.)

- Ohhh! Sonunda...Neyse oturduk. Kahvede şu kadar bir köpük. (Eliyle gösterir.) Ona da tamam. Hepsini kaşıkla yedim, nihayet kahveye ulaştım, derken. Şunu fark ettim. (Seyirciye bir sır verircesine yaklaşır, eliyle karşısında biri oturuyormuş da, onu çağırıcasına bir jest yapıyormuş gibi, kendisi de eğilir ve kulağına fısıldar gibi konuşur)

- Bunların dinlediği müzikleri, dinlemeden hedef kitleyi anlayamayacağız. Şu hale bak! Yarım saat oldu. 15 dakika oturacak masa bulma, 15 dakika köpük bitirme... (Derin nefes alır, devam eder.)

- Önce güzellikle sakince biraz da öylesineymiş gibi sordum: Kızım, ne dinliyorsun.?.....Kulaklığı çıkardı bizimkisi, dedi ki: (Torununu hem ses hem görüntü olarak taklit eder, sanki kulaklık dinliyormuş ve kulağından çıkarıp karşısındakine yanıt veriyormuş gibi) - “*Büyük Ev Ablukada!*”

- Allah, Allah ne diyor bu ya. Şu hale bak, ablukada olan benim. Meddah Meddah derken, dört bir yanımı ergenler sardı. Bizim gösteri, meddah değil de Starbaks gösterisine dönüştü, Stand up mıydı, neydi. İşte, ondan....Hala ellerinde telefon, tek kelime sohbet yok, kulaklarda kulaklık. Müzik dinlemeye devam.

(Seyirciye biraz daha yaklaşır.) Sesini kısarak:

- Ne dinliyorlar acaba? Konuştuklarında da anlamıyorum ki! Bu Sipoti fayyy, dediklerini bende yüklemiştım. Tamam da bende, “*Olmaz ilaç sine-i sad pareme var*”, Fuat Edip Bakşı'den: “*Gül Ağacı Değilem*”... Bir şekilde öğrenmem lazım. Güzellikle istesem, verilecek yanıt belli: (Taklit ederek) : -“*Ya dede ya!*”.....(biraz duraksar. Sakallarını sıvazlar.)

- Şu sakallarına da ak düştüğünden beri: en çok duyduğum laf:

- (Torununu taklit eder) “*Ya dede ya!*” (Duraksar, düşüncelere dalar) Halbuki, gençlikte öyle miydi? En çok şunu duyardım: (Genç kız gülme sesi, taklit ederek:)

- Hih, hih, hih, ilahi Mehmet bey!

Neyse, dönelim, ‘spotify’ listesine. Ne dinliyorlar acaba. Ne yapmalı, ne etmeli de şu ‘spotify’ listesini ele geçirmeli. Şu müziklere bir ulaşısam, bunların sözlerinden müziklerinden, danslarından falan biz de Meddah gösterisini güncelleriz.

Ama nasıl ele geçireceğim, bu listeyi. Hepsi kendi aleminde.

(Kafasını kaldırıp karşısındaki torununa sorar gibi bir taklitle:)

-Yavrum, kızım ne dinliyorsun?

(Kulaklıkla yüksek ses dinlediği için, karşısındakine yüksek sesle yanıt veren insanlar gibi bir taklitle abartılı şekilde bağırın torununun taklidini yaparak:)

-“*Yüzyüzeyken Konuşuruz*” (Birden sinirlenerek, giderek yükselen bir sesle bağırmaya başlar.)

-Yahu yüz yüze gelemiyoruz ki, kaldırdığın yok şu telefonda kafanı. Dünyamı kararttınız ya! (Ayağa kalkar, dizlerini kırıp, bir dizini yere koyar. Hamlet oyununda “Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu” der bir eda ile elinde kafatası tutar gibi seyirciye avucunu gösterir)

: -“ Mavi ışık, mavi ışık. İşte bütün mesele bu!.....”

(Seyirciden alkış gelene kadar bekler, bekler. Alkış gelirse alkış bitene kadar bekler. Alkış kesilince bir müddet daha o pozisyonda sessizce kalır. Alkış gelmezse kafasını kaldırıp, Burada alkışlamanız gerekiyordu, ey seyirci! kaldır kafanı şu telefonun mavi ışığından.)

(Alkış bitince, birden ayağa kalkıp, az önceki kendisinin durduğu yere bakarak, torununun taklidini yaparak konuşur. Torunu konuşmadan önce kulaklığı boynuna alır.)

-“*Ya dede ya, kalkar mısın ayağa, sayende tüm Starbaks'ta rezil olduk, tabiki deeeee! Bak kulaklığım da düştü yere!*”

-Ben de dayanamadım, sabır sabır bir yere kadar, aldım yerden kulaklığı, atıldım elindeki telefona,

(Yerden kulaklığı alıp kulağına takmış ve torununun elindeki telefona atılmış da, torunuyla telefonu almak için mücadele verir gibi yapar...)

-Ver dedim şu ‘Spotify’ listesini dedim sana! Dinleyeceğim ben de, hepsini dinleyeceğim bunların. Si-Po-Ti-Faayy listesi diyorum. (Sonunda telefonu torununun elinden almayı başarmıştır. Ancak sendeler. Ve yan masaya çarpmış gibi yapar.)

(Birden arkasını döner, arkasında birini rahatsız ettiğini fark eder bir jest yapar eliyle.)

- Pardon hanımefendi. Yine mi siz? Gidip yeniden aynı kahveden almışsınız ama, gerçekten ne çok köpük koyuyorlar bu kahvelere.

(Üzerini silkeler. Ciddileşir. Seyirciye yaklaşır.)

- Neyse efendim, lafa laf katmayalım, sadede gelelim. Torunla barıştık. Meddah gösterisi için yardımcı olacağı konusunda anlaştık. Öncelikle sipoti fayy (söylerken uzatarak söyler) listesini bir hatmettim.

Toruna da dedim ki:

- “Yavrucum bu meddahlıkta önemli olan pratiklidir. Öyle büyük dekorlara gerek yok. Her yer sahne olabilir. Taşınabilir, modüler dekor düşün. Bana lazım olan da bir ceket, bir mendil ki, omuzumda duracak, Taklit yaparken de kullanılacak. Bir de sopa yani baston gibi bir şey.... Sahneye girince meddah yere üç kez vurur. **“Hak dostum Hak!”** diye bağırır. Sopa bunun için lazım. Bir de oturmak için bir sandalye sahnenin ortasında...Ha!..Bir de arada boğazım kuruyunca içmek için bir bardak birşeyler.

Dedi ki:

- *“Tamam dede. Biz annemle AVM’ye gidicez. Sen yorulma ben hallederim, ama söz dimi, benim dediğim şarkılardan söyleyeceksin değil mi? Tüm arkadaşlarımı çağıracağım gösterine.”*
- Dedim: ‘OKEY’! (Yürtür, düşündür, duraksar, birdenbire morali bozulur, bir şey söylemeye cesaret edemiyor gibidir.)
- Sonrası efendim, hiç anlatmasam daha iyi. (Duraksar, cesaretini toplayıp konuşmaya devam etmeye çalışır gibi yapar)
- Bizim torun gitmiş AVM’den, meddah sandalyesi deyince şunu alıp gelmiş. (Katlanır sandalyeyi eline alır. Katlayıp geri açar, yerine koyar.)
- Sonra mendil dedik, babaannenin mendilleri ne güne duruyor. Meddahın mendili süs değil ki, omuzunda durur taklit yapmaya yarar. (Ceketinin cebindeki renkli mendili çıkarır koyar.) Düğüne mi gidiyoruz canım?
- - Tamam hadi buna da kabul ama bu nedir ya!!! (Eline bezbol sopasını alır, seyirciye gösterir. Sopyayı elinde sallar, şaşkın şaşkın sopaya bakar.)
- Neymiş efendim: (Torunun taklit eder.) *“Ya dede ya çok gıcıkısın, çok demodesin, biraz relaks ol’.....”*

(Kendi kendine birden sinirlenir, torununa dönüp konuşur gibi bir jest yapar:)

- Siz de küçük hanım, pek bir sergüzeştiniz, pek bir malumatfuruşsunuz, pek bir , pek bir müşkülpesentsiniz, biraz Huş-Mendan olsanız canım!.....

(Bir müddet Susar, alkış bekler.)

Neyse biz torunla provalara başladık, son moda müzikler, replikler, atarlı laflar canım. (Birden durur, kendi kendine güler)

- Torunun yazdığı hikâyeye bak sevgili seyircim: Güya ben sahneye çıkacağım. Hikâye anlatacağım. Diyeceğim ki; “EYYYY!!!! ‘Stend Upçılarrrr’ (R leri vurgulayarak haykırır.) Beri gelin hele. Sizin devriniz bitti, Meddah Mehmet Yeterere geldi, sizin marka olduğunuz yerde, etiketi biz basarız. Yazan: Ceren Oynayan Mehmet Yeterere. (Duraksar, sinirlenir.)

- Yok artık, daha neler... Bu kadarını kabul edemem...

Sahneye sopamla giriyorum. İşte böyle. (Elindeki bezbol sopasını omzuna atar. Sahneden çıkıp, tekrar girer. Oyuna yeni başlıyormuş gibi. Girer. Seyirciyi selamlar. Sopasını yere üç kez vurur. Haykırır:)

- Hak dostum hak!

Sevgili Seyirciler Meddah gösterimize hoş geldiniz. Ben Mehmet, Soyadım Yeterere. (Burda birden durur. Sanki yanında torunu varmış da, ona konuşuyormuş gibi döner) : - Yavrum, Ceren evladım, bu ne böyle, meddah sahneye girince, bir girizgah yapar, bir mani okur, hadi olmadı bir şiir ya da bir şarkı sözü en azından. Bu ne böyle, nüfus sayımı gibi. Sanki sahnede değilim de bankanın müşteri hizmetleri ile telefonda sorar gibi. (Komik bir taklit yapar.) Adınız: Mehmet, Soyadınız Yeterere. (Ciddileşir. Sinirlenir) Oldu olacak, Kimlik no'mu da söyleyeyim bari.

- (Torununun taklidini yapar.) Evet dede ya!!! Lütfen, girince bir şarkı, hatta dans ve adın soyadın numaran.

- Yahu şarkıyı dansı anladık bir yere kadar da illa numara da mı gerekli.

- (Torunu taklitler) Hı..Hı.. Evet. Tabiki de.

- (Düşünür. Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri parlar. Parmağını şıklatır. Tamam sen istedin bunu. Peki buna ne dersin. Tekrar giriyorum sahneye.)

- (Sahneden yine sopası omzunda çıkar. Bir müddet girmez. Sahne arkasından bağırır.)

- Ceren....Yeterli alkış gelmezse sahneye çıkmam ha!!! Söyle arkadaşlarına, duyamıyorum hani alkış.

(Alkışlar gelir. Meddah sahneye çıkar. Elinde sopasıyla kısa bir dans figürü ile sahnenin ortasına gelir, sopasını üç kere yere vurur ve bağırır.)

Hak dostum hak!!! Ben Mehmet Yeter veee.....

Birden elindeki sopayla, 'Şarlo' gibi dans eder ve Ceza'nın Rap şarkısını söyler :

Göz gözü görmüyor hep pus

Takipteler ses etme sus!

Bir vakit donmuştu beynim

Düzlükteyken bitmiş seyrim

Göz gözü görmüyor hep pus

Takipteler ses etme sus!

Durma git enerjini kus!

Zaten çok soğuk etraf buz....

(Dans bitince öylece kalır bir müddet. Sessizlik....)

- Ben Meddah Mehmet Yeter ve işte son numaram da bu!!! Diz çöker. Ellerini açıp seyirciyi selamlar.)

(Kendi kendine sahnede dolaşıp konuşmaya başlar.)

- Tamam, alkışı da aldık. Like'lar da gelecek. Follov'lar falan. Ama biz bu Yeni versiyon modern sentezli Meddah tarzını Yavuz Hoca'ya nasıl kabul ettireceğiz?
- Neyse efendim. Bir punduna getirip, Yavuz Hoca'ya güzel bir yemek hazırladım. Avakoda soslu sandviç. (Ellerini sandviç yapar gibi kullanır. Sandviçe bir şeyler ekler gibi yapar. Elinde sandviç vardır. Çekmece açar gibi yapar. Oradan bir kaşık alır gibi yapar. Ellerini havaya kaldırır. Bir elinde sandviç diğer elinde çatal-kaşık tutar gibidir. Göbek atar gibi, belini yana 2 kez sallar. Seyirciye dönerek:)
- Çekmecedan kaşık alınca böyle kapatırım genelde, bizim kaşık çekmecesini biraz bozuk da, ikinci kez vurmuyunca kapanmıyor.
- Hmm....Baş başa bir proje yemeği. Yavuz hocayı çağırdım, "Hocam dedim, bu sandviğin, şimdi de sadede geleyim, böyleyken böyle".

(Birden seyircilerin arasında birine konuşur gibi bakarak, susar ve konuşmaya devam eder.) :

- Fakat hocam o kadar tepki gösterecek ne vardı? Olmadı böyle: (Tane tane söyleyerek) : - Kapıyı çarptın, Gazozu döktün, Ağzını bozdun, kediyi üzdün.

(Alkış bekler. Alkış gelir. Üzölmüş gibi yapar. Öylece seyirciye bakarak kalır. Sessizlik....)

Tamam, Yavuz Hoca'nın da bir şekilde gönlünü aldık, metni yeniden yazdırdık. Ceren'i de ekibe kattık.

- Eee Ceren ne anlatacağız? Sizin kiler ne sever? Neye güler? Şöyle sağlam bir 'like' alalım.
- *"Dede, Ninemle nasıl tanıştınız, ondan anlat, ama şöyle romantik olsun. Bu kesin tutar. Fenomen olacaksın."*
- (Duyduklarından mutlu olmuş gibidir. Duraksar. Elini çenesine götürür.)
- (İstanbul beyefendisi rolüne bürünür. Sakallarını sıvazlar. Yakasındaki mendilini okşar. Haşin bir gülümseme ile seyirciye bakar. Üstünü düzeltir. Sahnede yürüyerek konuşmaya başlar.)
- Hmmm... Ninenle Tanıştığımız zaman...(Güler.) Hiç unutmam bir sonbahar akşamıydı. Mektep dağılıyor. Hanımlar tayyörlü, kucaklarında kitaplar, beyler haşin, hepsinin kaşlarının biri havada. Ninen, tabi iki dirhem bir çekirdek. Kapıdan çıkıyor, arkadaşlarıyla gülüşerek.
- Kalbim güm güm! Gözlerim dürbün!....
- (Torununun taklidini yaparak) – *"Şu an Çitos reklamundan alıntı yapıyorsun dede. Bir de bana kızarsın. Neymiş efendim, Yerli ve Milliymiş. Hiç olmazsa, ben DİDİ'nin reklamlarındaki replikleri önermişim, Dede."*
- (Torununa bakıp, söylenir gibi.) – Yavrum, Ceren, kızım, dağıtma kafanı. Cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Ninenle gidip tanışacağım, aylardır ilk kez cesaretimi topladım, şunun şurasında. (Biraz duraksar. Hayali bir şey görmüş gibi karşıya bakarak, gülümser.)
- İşte ninen gidiyor, ben de peşindeyim. Bir de bir rüzgâr esiyor,
- *"Esti Nesimi Nev Bahar, Açıldı Güller Sub-Dem, Açsın bizim de gönlümüz her daim cam-ı cem."*
- Sonra, sonra birden Ninenin güzel atkısı rüzgârdan uçuşuyor, benim yüzüme çarpıp, yere düşüyor. (Yakasındaki mendili çıkarır, Atkıymış gibi yerden alır. Diz çökmüştür. Teatral bir ifade ile hafifçe uzatır gibi, kafasını yukarı kaldırır. Ayağa Kalkar. Karşısında bir kadın varmış da gözlerine bakar gibi, atkıyı uzatır gibi bir jest yapar.)
- Ninenle bakıştık. Sonra dedim ki: (Derin bir nefes alır.)

*“Bir bahar akşamı rastladım size
Sevinçli bir telaş içindeydiniz,
Derinden Bakınca gözlerinize,
Neden başınızı öne eğdiniz?”*

(Öylece kalıp seyirciye bakar. Alkış bekler gibi durur.)

(Torununun olduğu yere geçerek, taklid yapar.) - Ninem ne dedi, dede?

Ninen de gözlerimin içine baktı. Atkısını alırken, ellerimiz bir anlığına tutuştu. O sırada, rüzgâr esti. Her yanımız yaprak içinde kaldı. Ninenin arkadaşı kızlar güldü. (Torunun taklidini yapar) :

- Ninem ne dedi dede? Ninem ne dedi, dede?

Ninen dedi ki:

*“İçimde uyanan eski bir arzu,
Dedi ki, yıllardır aradığım bu,
Şimdi soruyorum ben size,
Daha önceleri neredeydiniz?”*

(Sessizlik. Meddah öylece kalıp, seyirciye bakar, kısa bir müddet sonra, sessizliği bozar.) :

- Ya!!! İşte böyle nasılmış gençler. Ne de olsa eski toprak sayılırız. Sizden önce de vardı böyle şeyler. Nasıl beğendiniz mi, Gençlik. Bakıyorum başparmaklar havada uçuşuyor. Like’lar yağıyor.
- Madem öyle anlatmaya devam. Efendim, Meddahlık, ortaya çıkıp insanlara bir şeyler anlatmak, göz önünde olmaktır. Benim de fitratım buna uygun. Anlatmadan olmuyor. Çocukluğumda, gençliğimde, memurluğumda, emekliliğimde, hep ortada olmayı tercih ettim. Eee. Bu işi yapıyorsan, utanman sıkılman olmayacak. Öyle ben utanırım, herkes bana bakıyor, dersin, o zaman otur orada, ne diye sahneye çıktın derler adama. İçimde kalan bir uhtedir. Büyük bir filmde, mühim bir rolde oynayamadım. Kendimi, büyük sahnede görmek, herkesin izlemesi, insanları güldürmek, ağlatmak ya da bir şekilde düşündürmek, diyeyim. Bunu şunun için anlattım: Kadıköy’ü bilirsiniz. Arada İstanbul’a kaçsam, en sevdiğim şey, Münzeviliktir. Kitapları, gazete, dergileri alıp, Nazım Hikmet Kültür merkezinin kapısının önünde, ya da bahçede, sabahtan bir masayı kapıp, tüm gün bunları hatim

etmek, en büyük fantezilerimdir şu ömrü hayatımda. Telefonu kapatırım. Kimse bana bir günlüğüne ulaşmasın. Bir günlüğüne, soyutlanayım falan.

- Yine böyle bir gün. Kendime bir günlük izin verdim. Kültür merkezinin önünde, masalardan birini de kaptım ki, ne ala! Dergilerim, gazetelerim kucak dolusu. Havada güzel. Zemin müsait. Sessiz sakin, kimsecikler yok. Birazdan tüm masalar dolar ve yer bulunmaz burada. Ben buraya bir kez oturdum ya, kimse kaldıramaz, bu mecmualar hatmedilecek, tefekkür edilecek, çaylar kahveler içilecek. Kimse ile konuşulmayacak. Kahveci Rifat bile olur ya, şu karşı sokaktan geçse, şüpheyle beni fark edip, Mehmet mi bu yoksa diye bir an bakınsa, gazeteye gömülünecek..
- Telefon kapalı, Tweeter, Instagram, Face... Hepsi kapalı. Çaylar demli. Kahveler sade. Masada dergiler: Gey Ku, ELL, Eskuer
- Neyse, illa bir terslik çıkacak. Kahrolası 'MÖRFİ'.

Tam da benim önüme film seti kurulmaya başladı. Baya, ciddi ciddi, büyük ekipler, ışıklar, reflektörler, yönetmen koltuğu, aktörler, bir de hanım hanımcık bir kız aktris. Tam da masamın önünde.

Amcacım, seni buradan kaldırabilir miyiz? Kusura bakma yönetmenim, Beni Buradan bütün akademi gelse kaldıramaz. Siz filminizi çekin, ben rahatsız olmam. Neyse yapacak bir şey yok. Sahnede mecburen ben de arkada, masasında dergisini okuyan adam olacağım. Zaten öyleyim de. Sahne de şu: Genç kızımız, erkeğe atarlanıyor. Tam benim önümde. Çocuğa ayarı veriyor, arkasını dönüp, gidiyor. Gidiyor. Yönetmen: Kestik. Kız geri dönüyor. Yönetmen: Olmadı bir daha. Kız: Offf! Pufff!!! Bir kaprisler bir kaprisler. 5 tekrar 10 tekrar.... Olmadı Kestik...Bu arada bizim güzide halkımız toplandı tabi, öyle ki, Tüp arabası bile Hayyy, Gayss demeyi bıraktı, arabayı kaldırma çekti. Çekimleri izliyor. Balkonlarda teyzelerimiz ve teyzeler, bizim teyzelerimiz. Kızlarına hayırlı kısmet arayan, mahalledeki yabancıları perde gerisinden süzen, Bakkalın, manavın etiketlere fazla zam yapıp yapmadığını teftiş eden teyzelerimiz...Neyse efendim, cümbür cemaat filmi izliyorlar. Ben dergilerime gömülmüş haldeyim. Fakat ekip gergin. Hanım kızımız, esas kızımız, pek bir gergin. Son bir tekrar. Evet bu kez oldu. Lakin, Kadıköy tramvaya kadar yol uzun, yönetmen: 'Kestik'!!! Demeyi unuttu. Kamera kapandı. Yönetmen, ekiple şakalaşıyor. Hanım kızımı arkası dönük, atarlı atarlı yürümeye devam ediyor. Bir müddet geçti. Işıkçılar ışıkları topluyor. Kızımı yolun bir ucundan döndü, baktı. İlgiyen yok. Hışımla geri geldi. Bu kez film icabı değil, Gerçekten

atarlandı. Yönetmene dedi ki; (Taklit ederek) “*Madem çekim bittiyse, ne diye uyarmıyorsunuz, sizin yüzünüzden, şurada öyle habersizce yürüyüp gitmişim.*”

Çevredekiler gülüştü tabi. Teyzeler, Tüpçü, hatta o kalabalıkta sanki bizim Kahveci Rıfat bile var gibi geldi bana. Herkes gülüştü. Kızımız daha da sinirlendi. İzlemesi eğlenceli, zira tam da önümde duruyorlar. Dedi ki: (Taklit ederek)

”*Sizin yüzünüzden rezil oldum, burada. Zaten herkes de bana bakıyor!*” (Duraksar, sabrı tükenmiş gibi bir mimik yapar)

- Efendim buraya kadar, tamam. Herşeyi sineye çekerim. (Konuşmalarını jestlerle de güçlendirir.) Allah var, sesimi çıkarmadım, tüm gün. Ama şurama geldi. Kafamı kaldırdım, dedim ki:

- “*Hanım kızım, madem herkesin sana bakmasından rahatsızsın, neden filmde başrol oynuyorsun?*”

Aman Allahım! Bir an sessizlik. Kızımız derin bir nefes aldı. Işıklar arabaya bindi. Teyzeler, pencereleri kapattı, ard arda. Tüpçü bile gaza bastı,

“*Hay Gays, Hay Gays*” diye öttüre öttüre kayboldu.

Kızımız bana döndü, hışımla ne dedi biliyor musunuz?

(Meddah, duraksar, Üzülmüş gibidir, dudaklarını ısırır. Masasına döner. Oradan büyükçe afiş gibi kâğıdı alır. Kâğıtta geleneksel desenler ve bir yazı fonu ile şu yazmaktadır) :

“*SNN BE SLK*”

(Meddah kâğıdı elinde tutup, seyirciye gösterir, öylece kalır. Alkış bekler. Alkış susunca kâğıdı yerine koyar.)

(Bir müddet durup seyirciye bakar. Sahnede eğilir, Seyirciyi selamlar.)

- Efendim, işte böyle. Ne demiştik. İnsan kendini insanda tanır. Bizler arzuhalciyiz.

Hikâyet ederiz, Şikâyet etmeyiz.

Sürç-i lisan ettikse affola.

(Alkış bekler. Alkışlar biter.)

- Sonunda, oyunun bu haline Yavuz Hoca’yı da ikna edebildim. İşte böyle yazdı, bende böyle oynadım. Torun beğendi, torunun tayfa beğendi. Layklar, follovlar gani gani...Eee tabi bizim gıdamız da bu. Alkışlar, beğeniler. İlk oyunun ardından, o gece gözüme uyku girmedi. Dedim ki, kendi kendime, Mehmet, Sakallara ak düştü.

Millet seni Ak sakallı dede diye rüyasında görüyor. O rüyalarda kim bilir, neler yapıyorsun? Kendin yutup salkımı, ele talkım bildiriyorsun. İşte şu fani dünyada, hoş bir sada bıraksan keşke. Bunun için çırpınıyorsun. Senden önce kimler gelip geçmiş, Meddah Sururi'ler, Kız Mehmetler, Sonra Münir Özkul Babalar, Erol Günaydın'lar. Sen onların tırnağı olsan ne ala. Şu bakide kalsın senden de hoş bir sada. Tabi bu düşüncelerle sabahı ettim. Uyku yok. Dedim ki, kendime, o babalar, hoş sada bırakmış, bayrağı, meşaleyi biz devralmışız, Tiyatro, Sinema, Sanat. Şimdi bu bayrak bende, sonra benim torunda, siz gençlerde olacak. Dayanamadım. Gecenin bir yarısı Aradım Yavuz Hocayı. (Elindeki telefonu yüzüne karşı tutup, konuşur gibi yapar.):

(Taklit eder:Uykulu Bir Ses) : “Aloğğğ!!!! Hayırdır, Mehmet Abi, Saat Kaç!”

Dedim ki: Yavuz Hocam: (Çoşkulu bir şekilde bu şiiri okur.)

-

Eslaf kapıldıkça, güzelden güzele,
Fer vermiş o neşveyle gazelden gazele,
Sönmez, seher-i haşre kadar şiiri kadim.
Bir meş'aledir, devredilir, elden ele.

(Susar, öylece kalır. Alkışları bekler. Alkış biter.

- Fakat kime diyorum ben. Telefon çoktan kapanmış. (Duraksar)... Eee. Madem telefon elimizde kaldı, şöyle güzel bir 'selfi' çekilelim. (Elinde telefon varmış da telefonu kendinden biraz daha uzatıp, özçekim gibi bir jest yapar. Sonra elindeki hayali telefonuna bakar. Seyirciye döner)
  - Bu olmadı, şöyle bir kez daha çekilelim, gülümseyin. (Özçekim yapar.) Adettendir, nasılsa filme para vermiyoruz artık ya, herkes gibi biz de iki defa çekilelim. Tekrar gülümseyin lütfen!.(Telefonu eline alır. İnceler)
  - Hah! Bu güzel, şunu da şöyle paylaşalım...Ooo aman Allah'ım!!...Fenomen mi oluyoruz ne?, Ha Ceren?
  - (Torununu taklit eder bir sesle) : “Off! Ya, Dede Ya!!! Berk bile, benden daha çok 'like' atıyor sana. Bütün Sitori'lerin milletin dilinde...”
- (Meddah, telefona dikkat kesilir):
- Aaa. Ceren, yorum geldi. (Telefona bakıp, güler.) Ne yazmışlar okuyayım mı?

(Seyirciye dönerek, yüksek sesle) :

- Hastasıyız Dedee!!!

(Kollarını açar. Alkış bekler. Saygıyla eğilir, kısa sürede doğrulur.)

- Sevgiyle, muhabbetle, sağlıcakla ve her daim sanatla kalın...

(Fonda Ceza'nın 'SusPus' şarkısı çalar.)

Bezbol sopasını eline alır. Havada sallar. Sopayla birlikte bir Çarli Çaplin dansı yapar.

Perde kapanmaya başlar. Perde kapanırken dans etmeye devam eder. Perde kapanmak üzereyken, kollarını iki yana açar ve perdenin kapanmasını bekler.

-PERDE KAPANIR-